

nens förkärlek för "skäll-djur" är lika många som otroliga. Den vanligaste är väl att den hatar allt oväsen.

Vid sidan av får och kor har det varit hästen och renen som ibland utsatts för björnens härjningar. Det påstås att vissa björnar specialiserat sig på att riva bara ett slags boskap. Sälunda berättas om en björn som under åren 1836—1843 utslutande dödade hästar i Malung och angränsande socknar, men inga andra djur. Främst är det väl angreppen på renar som gjort att lapparna alltfjämt ser med oblidade ögon på björnens uppträdande alltför nära deras hjordar. Vanligen tar björnen renen genom att lägga sig i försåt. Om det gäller kan han emellertid förfölja den långa sträckor. Större renar brukar han döda genom ett slag med ramen, vilket kan vara så kraftigt att renen slungas ända till fem meter bort.

Trots alla klagomål över björnens framfart bland tamboskapen som under tidernas lopp ingetts till myndigheterna är hans skadegörelse i själva verket rätt ringa, inte endast jämförd med varegens och järvens, utan också absolut sett. Under 1860—1870-talen dödades i Jämtland mellan 30 och 40 björnar varje år, men antalet björnriven boskap uppgick bara till ett par tre nötkreatur och något 10-tal får. Detta enligt uppgifter som inhämtats av Zetterberg. I Jägarförbundets Tidskrift för 1877 skriver signaturen W. F.: "Den skada björnen möjligtvis gjort i Härjedalen, uppskattad i pengar utgör endast en liten bråkdel av de skottpengar, som för här fällda rovdjur blivit utbetalda . . . Tillgången på

björn är här i orten ej mindre än i länets övriga delar; björn vistas året om på mina marker, i synnerhet i fäbodtrakterna, och likväl har i mannaminne något kreatur icke blivit dödat av björn." Inte sällan har det emellertid blivit björnen som fått stå som syndaren när det gällt boskap som blivit riven av varg eller järv.

Människan har björnen aldrig anfallit utom när han blivit sårad och inte haft någon möjlighet att undkomma förföljelse. I själva verket är björnen nog betydligt räddare för människan än hon för honom. Träffar han på ett färskt spår av en tvärbent varelse brukar han, säger Zetterberg, "ge sitt missnöje tillkänna genom att fnysa och ibland placera sina ekskrementer i spåret." Blir han emellertid överraskad kan det hända

Forts på sid. 40

Järv sågs vid väg i Fagersta

En järv har iakttagits i närheten av Sundbo i Fagersta. Det måste anses som mycket ovanligt att järvar ses i Västmanland.

Den som gjorde iakttagelsen, åkerriägaren Edvin Pettersson från Angelsberg, är fullständigt säker på sin sak.

— Jag är norrlänning och har sett järvar förr i min hemtrakt, varför ett misstag är uteslutet, förklarar han.

Hr Pettersson åkte bil i riktning mot Sundbo. Det var tidigt på morgonen. Järven sprang över vägen mindre än 20 meter framför bilen. Den kom från sjösidan — sjön Aspen ligger strax intill vägen — och löpte in mot skogen.

Kungsfiskaren fint fågelfynd vid Vallby

En stor ornitologisk händelse på Västerås horisont har noterats: kungsfiskaren, den sällsynta och fridlysta fågeln, har slagit bo på Svartåns strand vid Vallby. Två unga fågelkännare, västeråspojkar Juha Hongisto och Kent Johansson har gjort iakttagelsen och det råder inget tvekan om att den är riktig.

Den granna kungsfiskaren som har en grant tecknad fjäderdräkt i turkosblått med röda inslag, rödbrun undersida och vita partier på huvudet, försvann helt från våra trakter under 1940-talets kalla vintrar. Strörapporter de senaste åren har tytt på att den sökt sig tillbaka. De båda västeråspojkar tror sig ha observerat den på samma plats redan i höstas, och om den iakttagelsen var riktig skulle kungsfiskaren alltså ha bosatt sig där ute.

Elledning i sjö dödade uttrar

En ovanlig olyckshändelse har inträffat vid Sundbysjön i Runtuna, där en s. k. återgångsledning till en kraftledning föll ned i vattnet. Spännigen var endast 120 volt, men den var tillräcklig för att döda flera uttrar och betydande mängder fisk. Inom jaktvårdskretsar beklagar man förlusten av uttrarna, vilka förekommer i mycket ringa antal inom Sörmland.

— Det var en rolig nyhet och för den ornitologiskt intresserade är det en stor händelse om vi fått kungsfiskaren åter till västeråstrakten, säger fågelkännaren skogsinstruktör Sven-Olof Andersson i Olsta för Länstidningen.

Kungsfiskaren är en intressant fågel i flera avseenden. Förutom av den granna fjäderdräkten kännetecknas den av en stor näbb, som är dess effektiva fiskredskap. Den lever av fisk som den fångar genom att dyka under vattenytan. Den dödar fisken genom att slå den hårt mot en sten. Till storleken är den som en stare eller något större. Den är en stannfågel och bor i regel några år i följd på samma plats.

Dess häckningstid är jäktig. Den har två bon samtidigt med ungar i båda att föda och bona är byggda i form av långa tunnlar — en halv till halvannan meter djupa — i strandbringen. Längst in ligger ungarerna.

Västeråspojkar observerade först kungsfiskaren i en buske. När den sedan blev skrämmd flög den på sitt typiska sätt några lovar över Svartåns yta då de noga kunde observera de granna färgerna och fågelns i övrigt karakteristiska utseende och uppträdande.